

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 370/2020-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 25. augusta 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Libora Duľu a Ladislava Duditša (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti Qwiklik s. r. o., Družstevná 8, Komárno, IČO 36 738 913, zastúpenej advokátkou JUDr. Líviou Kňazíkovou, Nám. M. R. Štefánika 6, Komárno, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžf 62/2015 z 29. marca 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti Qwiklik s. r. o. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Stážnostná argumentácia a vymedzenie napadnutého konania

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. augusta 2018 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti MARIOL KN s. r. o., Družstevná 8,

Komárno, IČO 36 738 913 (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a základného práva vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 8 Sžf 62/2015 z 29. marca 2018 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“). Podľa výpisu z obchodného registra Okresného súdu Nitra, oddielu Sro, vložky č. 42067/N zmenil sťažovateľ od 18. februára 2020 obchodné meno na Qwiklik s. r. o.

1.1 Ústavná sťažnosť sťažovateľa bola pôvodne pridelená sudkyňi spravodajkyňi Ľudmile Gajdošíkovej, ktorej funkčné obdobie sudkyne ústavného súdu skončilo 16. februára 2019. Plénum ústavného súdu prijalo 16. októbra 2019 Dodatok č. 1 k Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“). Podľa čl. X bodu 5 rozvrhu práce boli nevybavené veci sudcov, ktorých funkčné obdobie uplynulo 16. februára 2019, prerozdelené medzi sudcov menovaných do funkcie 10. októbra 2019, a to náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov. Ústavná sťažnosť sťažovateľa bola pridelená sudcovi spravodajcovi Ladislavovi Duditšovi, ktorý je podľa čl. II bodu 3 rozvrhu práce členom IV. senátu ústavného súdu, ktorý pracuje v zložení Miroslav Duriš (predseda senátu), Libor Duľa a Ladislav Duditš (členovia senátu), a preto bolo o ústavnej sťažnosti sťažovateľa rozhodnuté v tomto zložení senátu.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ ako daňový subjekt (platiteľ dane) uplatnil nárok na vrátenie nadmerného odpočtu na dani z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) za zdaňovacie obdobie november 2011 v celkovej výške 60 333,45 €.

3. Daňový úrad Nitra, pobočka Komárno (ďalej len „správca dane“) vydal dodatočný platobný výmer č. 9410402/5/207393/14/Rig z 20. januára 2014, ktorým ako správca dane na základe výsledku daňovej kontroly zameranej na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu na DPH určil sťažovateľovi rozdiel DPH za zdaňovacie obdobie november 2011 v sume 20 271,81 € a súčasne znížil nadmerný odpočet za zdaňovacie obdobie november 2011 zo sumy 60 333,45 € na sumu 40 063,64 €.

4. Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky (ďalej len „finančné riaditeľstvo“) rozhodnutím č. 1100305/1/195485/2014/5057 z 22. apríla 2014 dodatočný platobný výmer správcu dane potvrdilo.

5. Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 20 S 46/2014-53 z 30. apríla 2015 zamietol ako nedôvodnú žalobu, ktorou sa sťažovateľ v procesnom postavení žalobcu domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia finančného riaditeľstva, ako aj dodatočného platobného výmeru správcu dane.

6. Najvyšší súd rozhodol napadnutým rozsudkom o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu tak, že tento rozsudok potvrdil.

7. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta, že napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu došlo k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy. Sťažovateľ sústreďuje svoje námietky obsiahnuté v ústavnej sťažnosti do týchto argumentačných okruhov (sťažnostných dôvodov):

(i) napadnutý rozsudok trpí vadami, ktoré ho robia nezákonným. Predovšetkým sa súd nevysporiadal s otázkou rovnakého postavenia strán, keď prihliadol len na dôkazy predkladané správcom dane a odmietol hodnotiť dôkazy sťažovateľa. Sťažovateľ už v konaní pred krajským súdom poukazoval na tento stav, že v rámci daňového konania neboli vykonané dôkazy na riadne zistenie skutkového stavu. Daňové orgány v dôvodoch svojich rozhodnutí vôbec neuviedli dôkazy jednoznačne svedčiace v prospech sťažovateľa;

(ii) nevykonanie daňovej kontroly v zákonnej lehote;

(iii) nedostatočne zistený skutkový stav v rámci daňového konania, ktorý viedol k vydaniu nezákonného rozhodnutia;

(iv) správca dane odmietol vykonať dôkazy, ktoré navrhol daňový subjekt a ktoré by objasnili, či si uplatnil dôvodne a zákonne nárok na nadmerný odpočet, a

(v) sťažovateľ považuje napadnutý rozsudok za arbitrárny.

8. Na základe argumentácie uvedenej v ústavnej sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Právo sťažovateľa - spoločnosti MARIOL KN s.r.o., so sídlom Družstevná 1177/8, 945 01 Komárno, IČO: 36 738 913 zapísanej v obchodnom registri Okresného súdu Nitra, oddiel Sro., vlož.č. 42067/N, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, na rovnosť účastníkov konania podľa čl.47 ods.3 Ústavy Slovenskej republiky a na spravodlivé súdne konanie podľa čl.48 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. marca 2018 v konaní vedenom pod sp.zn. 8 Sžf/62/2015 porušené bolo.

Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. marca 2018 v konaní vedenom pod sp.zn. 8 Sžf/62/2015 sa zrušuje a vec sa mu v r a c i a na ďalšie konanie.

Spoločnosti MARIOL KN s.r.o., so sídlom Družstevná 1177/8, 945 01 Komárno, IČO: 36 738 913 zapísanej v obchodnom registri Okresného súdu Nitra, oddiel Sro., vlož.č. 42067/N sa priznáva náhrada trov konania na trovách právneho zastupovania v sume 390,50 €, t.j. za dva úkony právnej pomoci - prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom a písomné vyhotovenie a podanie ústavnej sťažnosti (1 úkon právnej pomoci vo výške 153,50 € + 9,21 € rež. paušál + 20% DPH vo výške 32,54 €), ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky, Župné námestie č. 13, 814 90 Bratislava povinný zaplatiť právnej zástupkyňi sťažovateľa JUDr. Lívií Kňazikovej, Nám. M.R. Štefánika č. 6, 945 01 Komárno, na účet [REDAKOVANÉ], ktorý je vedený v peňažnom ústave [REDAKOVANÉ] a to v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Relevantná právna úprava a judikatúra

9. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

10. Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

11. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

12. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

14. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

15. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd návrh na začatie konania podľa § 42 ods. 2 písm. f) odmietne podľa odseku 2 a ten istý navrhovateľ podá ústavnému súdu ďalší návrh na začatie konania v inej veci v podstatnej časti zhodný s predchádzajúcim návrhom, ktorý možno odmietnuť z rovnakého dôvodu, rozhodnutie

o jeho odmietnutí môže obsahovať zjednodušené odôvodnenie, v ktorom ústavný súd iba poukáže na skoršie rozhodnutie o predchádzajúcom návrhu na začatie konania.

16. Podľa § 246 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak nie je ďalej ustanovené inak, použije sa tento zákon aj na konania začaté do 28. februára 2019.

17. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07, IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011, I. ÚS 143/2014, III. ÚS 102/2018).

18. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

19. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy však nepatrí právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (I. ÚS 3/97, II. ÚS 218/02, IV. ÚS 340/04, I. ÚS 225/05, II. ÚS 56/07), ani právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97).

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

20. Ústavný súd konštatuje, že podanie sťažovateľa je ústavnou sťažnosťou v zmysle čl. 127 ústavy v spojení s § 42 ods. 2 písm. f), § 122 a nasl. zákona o ústavnom súde, preto ho ústavný súd predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

21. Na predbežnom prerokovaní ústavný súd skúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123 zákona o ústavnom súde) a či sú naplnené predpoklady umožňujúce ďalšie konanie o ústavnej sťažnosti (§ 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde). Ďalej posudzoval, či nie je daný niektorý z dôvodov na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

22. Ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

23. Ústavný súd predovšetkým dáva do pozornosti sťažovateľa, že uznesením č. k. III. ÚS 3/2018-13 z 23. januára 2018 odmietol ako zjavne neopodstatnené jeho sťažnosti smerujúce proti rozsudkom najvyššieho súdu č. k. 3 Sžf 48/2015-83, č. k. 3 Sžf 46/2015-147 z 27. júla 2016 týkajúcim sa daňovej kontroly na zistenie oprávnenosti nároku sťažovateľa na vrátenie nadmerného odpočtu DPH, a to za zdaňovacie obdobia marec 2011, júl a august 2011. Aj v týchto sťažnostiach sťažovateľ namietal prerušenie daňových

kontrol, ich trvanie, resp. oneskorenosť ich začatia, ako aj pochybenia pri realizácii dokazovania a kritizoval postoj správnych súdov k ním tvrdenému porušeniu zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov. Rovnako rozhodol ústavný súd aj uznesením č. k. II. ÚS 592/2018-15 z 13. decembra 2018 (zdaňovacie obdobie jún 2011) a uznesením č. k. II. ÚS 473/2018-18 z 26. septembra 2018 (zdaňovacie obdobie máj 2011). Ani v posudzovanej veci, a to aj so zohľadnením osobitostí skutkového stavu, nenachádza ústavný súd dôvod odchyliť sa od názorov vyslovených v uznesení č. k. III. ÚS 3/2018-13 z 23. januára 2018, uznesení č. k. II. ÚS 592/2018-15 z 13. decembra 2018 a uznesení č. k. II. ÚS 473/2018-18 z 26. septembra 2018.

24. Nad rámec už uvedených skorších rozhodnutí týkajúcich sa ústavných sťažností, ktoré sú v podstatnej časti zhodné s touto ústavnou sťažnosťou a na ktoré ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje, je potrebné zdôrazniť nasledujúce skutočnosti.

25. Podľa názoru ústavného súdu možno závery uvedené v odôvodnení rozsudku najvyššieho súdu považovať v rámci námietok sťažovateľa za dostatočné a presvedčivé a nemožno ich v žiadnom prípade považovať za arbitrárne či zjavne neodôvodnené. Preskúmaním napadnutého rozhodnutia ústavný súd dospel k názoru, že najvyšší súd štandardným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagoval na sťažovateľom uplatnené odvolacie námietky, pričom svoj záver o potvrdení rozsudku krajského súdu a zamietnutí odvolania sťažovateľa zrozumiteľne a primerane odôvodnil. Právne závery najvyššieho súdu nevykazujú znaky svojvôle alebo arbitrárnosti. Skutočnosť, že sa sťažovateľ so závermi najvyššieho súdu nestotožňuje a má na vec iný názor, nemôže sama osebe viesť k záveru o arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným.

26. Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a namietaným porušením ústavných práv sťažovateľa neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by reálne signalizovala možnosť po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie vysloviť porušenie ním označených práv.

K námietkam sťažovateľa uvedeným v ústavnej sťažnosti považuje za potrebné ústavný súd uviesť nasledujúce skutočnosti.

27. Ústavný súd musí v prvom rade uviesť, že námietky sťažovateľa sú vo vzťahu k niektorým namietaným pochybeniam najvyššieho súdu všeobecného charakteru, v dôsledku čoho neumožňujú vykonať meritórny ústavnoprávny prieskum. Sťažovateľ je totiž povinný vymedziť ním namietané porušenie svojich ústavných práv dostatočne konkrétne, aby ústavný súd mohol preskúmať dôvody ústavnej sťažnosti v kontexte ústavnoprávnej udržateľnosti napadnutého rozhodnutia.

28. Ústavný súd zdôrazňuje, že ústavná sťažnosť musí okrem iného obsahovať tiež konkrétne skutkové okolnosti a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd [§ 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde]. Ústavná sťažnosť je vo viacerých častiach veľmi všeobecná, pretože sťažovateľ v nej nekonkretizoval, aké dôkazy v jeho prospech neboli vykonané, resp. zohľadnené a prečo považuje napadnutý rozsudok za arbitrárny, t. j. s akými skutočnosťami sa najvyšší súd nevysporiadal. Takýto východiskový stav znemožňuje ústavnému súdu viesť relevantnú a kvalifikovanú ústavnoprávnu polemiku s napadnutým rozsudkom.

29. Ústavný súd v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemá *ex offio* prieskumnú právomoc, t. j. nemá oprávnenie bez námietky sťažovateľa *en bloc* preskúmať napádané rozhodnutie a iniciatívne vyhľadávať prípadné ústavne neudržateľné pochybenia. Inými slovami, tvrdenie sťažovateľa bez jeho konkretizácie v interakcii s napádaným rozhodnutím, opatrením, prípadne iným zásahom nepostačuje na meritórne konštatovanie o porušení sťažovateľom označených práv a slobôd (uznesenie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 245/2018 z 18. júla 2018).

30. Z uvedeného rezultuje požiadavka dôsledného dodržiavania dispozičnej zásady v konaní o ústavnej sťažnosti, ktorú podčiarkuje viazanosť ústavného súdu dôvodmi ústavnej sťažnosti (§ 45 zákona o ústavnom súde). Ústavný súd je teda v zásade oprávnený preskúmať porušenie sťažovateľom tvrdených základných práv a slobôd iba z hľadiska tých

námietok, ktoré sťažovateľ zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom s dostatočnou zrozumiteľnosťou a potrebnou podrobnosťou vo svojej sťažnosti predniesol.

31. Pokiaľ ide o nevykonanie navrhovaných dôkazov, táto skutočnosť za istých okolností môže vo svojich dôsledkoch viesť k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. To platí v prípade, ak ide z kvalitatívneho hľadiska o taký dôkaz, ktorý má preukazovať takú skutkovú okolnosť, ktorá je pre meritórne posúdenie nároku daňového subjektu významná, či dokonca rozhodujúca (m. m. II. ÚS 168/2019 – uverejnené v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 29/2019). Aby však nevykonanie navrhnutého dôkazu mohlo byť predmetom posúdenia ústavným súdom z hľadiska porušenia ústavných práv sťažovateľa, je potrebné, aby sťažovateľ uviedol, ktoré konkrétne dôkazy nemali byť vykonané, aká skutková okolnosť nimi mala byť preukázaná a v čom mohli ovplyvniť meritórne posúdenie nároku. Sťažovateľ v tomto smere nepredniesol žiadnu relevantnú argumentáciu, preto zo strany ústavného súdu nebolo možné posúdiť, či nevykonaním dôkazov mohlo dôjsť k porušeniu práva na spravodlivý proces.

32. V súvislosti s námietkou sťažovateľa napádajúcou prerušenie výkonu daňovej kontroly správcom dane v nadväznosti na prekročenie zákonnej lehoty na jej vykonanie ústavný súd uvádza, že správca dane prerušil výkon daňovej kontroly v súlade s procesnou úpravou, v zmysle ktorej sa ustanovenia o prerušení daňového konania použijú primerane aj na prerušenie daňovej kontroly. Použitie ustanovení o prerušení daňového konania na daňovú kontrolu nie je vylúčené a správca dane preto postupoval v súlade so zákonom. Inštitút prerušenia daňového konania sa totiž primerane použije na daňovú kontrolu, hoci ide o dva rozdielne pojmy (procesy v rámci správy daní).

33. Prerušenie daňovej kontroly má za následok spočívanie lehoty na vykonanie daňovej kontroly, t. j. počas jednotlivých prerušení daňovej kontroly lehota na jej vykonanie neplynie, preto tieto časové úseky nemožno započítať do celkovej dĺžky trvania daňovej kontroly. Proces medzinárodnej výmeny informácií je nepochybne skutočnosťou, ktorú

predpokladá hypotéza právnej normy upravujúca prerušenie daňového konania, resp. daňovej kontroly.

34. Za istých okolností by prichádzalo do úvahy neakceptovanie (neprihliadanie) prerušenia lehoty na vykonanie daňovej kontroly (napr. pre neúčelnosť a neefektívnosť medzinárodnej výmeny informácií a pod.), avšak takéto námietky sťažovateľ v konaniach v rámci správneho súdnictva ani v ústavnej sťažnosti nevzniesol.

35. V prípade medzinárodnej výmeny informácií je potrebné postupovať účelne a efektívne, t. j. požadovať taký druh informácií, ktorý bezprostredne súvisí s daňovou kontrolou, nezisťovať informácie opakovane, resp. zisťovať totožné informácie opakovaným dožiadáním, či žiadať informácie po častiach (tzv. kúskovanie žiadosti). Právny inštitút prerušenia daňovej kontroly nemôže slúžiť ako nástroj správcu dane na umelé a neúčelné predlžovanie zákonnej dĺžky trvania daňovej kontroly, preto je potrebné posudzovať účelnosť postupu správcu dane pri vyžiadaní informácií zo zahraničia a prerušenia daňovej kontroly. Tieto právne závery potvrdzuje aj judikatúra najvyššieho súdu (napr. rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžfk 3/2018 z 21. februára 2019; uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžf 15/2016 z 30. mája 2017; rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 4 Sžfk 53/2018 z 2. júla 2019).

36. Sťažovateľ v tejto súvislosti v ústavnej sťažnosti neuviedol žiadne námietky, ktoré by z ústavnoprávneho hľadiska boli spôsobilé spochybníť právne závery krajského súdu i najvyššieho súdu a ktoré by tak vytvorili potrebný základ pre prípadné skúmanie rozsudku najvyššieho súdu.

37. Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu nie je možné považovať za arbitrárny ani svojvoľný, keďže ním najvyšší súd reagoval na všetky relevantné argumenty sťažovateľa a jeho závery sú podľa názoru ústavného súdu logické, argumentačne konzistentné, nepopierajú zmysel a účel aplikovaných noriem platného práva, a preto ich možno za daných skutkových okolností považovať aj za ústavne konformné.

38. Ak je postup orgánu verejnej moci v konkrétnej veci ústavne konformný a v súlade so zákonom a jeho rozhodnutie je preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti (tak, ako v posudzovanom prípade sťažovateľa), ústavný súd nemá dôvod zasahovať do výkonu jeho právomoci a vyslovovať porušenie základných práv podľa ústavy, resp. práv podľa kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy (m. m. napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

39. Ústavný súd z dôvodu, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu nevykazuje také ústavne relevantné nedostatky, na základe ktorých by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol vysloviť porušenie sťažovateľom označených práv, jeho ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

40. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá z už uvedených dôvodov, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch a námietkach sťažovateľa stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. augusta 2020

Miroslav DURIŠ
predseda senátu